

Jospin, any I

El primer ministre francès, Lionel Jospin, celebra sense escarafalls els èxits en el primer aniversari de la instal·lació en el càrrec, malgrat que per l'esquerra comencen a apareixer gèrmens de protesta.

La "modèstia" que Lionel Jospin esgrimeix com a part fonamental del seu famós "mètode" li impedeix, aquests dies, d'exagerar les celebracions del primer aniversari de la seva instal·lació com a primer ministre de França. Un fet que potser sorprendrà en altres latituds en què el calendari marca el ritme de les hipèrbol·les pro-governamentals, però que al nord del Pirineu no s'ha aprofitat per hipnotitzar la població amb lletanies de l'estil "França va bé".

Es cert que França va bé, o en tot cas millor que no pas ara fa un any; és cert que ha superat amb nota l'examen de l'euro, quan fa a penes uns mesos les xifres del dèficit públic hi feien recaure molts dubtes; i és cert, fins i tot, que la desocupació ha baixat per sota la barrera psicològica dels tres milions de parats i que el consum es rellança. A mitjan 1997, l'evocació d'una situació semblant hauria entrat en la categoria de la ciència-ficció.

Tot això no obstant, és igualment cert que França es beneficia de l'onada de creixement comuna a la resta dels països occidentals. Jospin va arribar al lloc adequat en el moment oportú, cosa que ha contribuït força a la percepció majoritàriament positiva que tenen els francesos de la gestió del seu govern, tant com del contrast amb el precedent immediat de l'executiu dirigit per Alain Juppé. La cohabitació amb Jacques Chirac, el president més pintoresc que ha tingut fins ara la V República francesa, acaba d'arrodonar les bones vibracions que suscita l'acció de Jospin.

Però França no s'ha rendit embadalida als peus de "l'esquerra plu-

ral" del govern, ni de bon tros. Hi ha tensions que un moment o altre sortiran a la superfície. En el terreny econòmic, en primer lloc. Si la desocupació disminueix, les dues mesures-far de l'executiu de Jospin (el pla ocupació-joves i les trenta-cinc hores) tenen, de moment, ben poc a veure-hi, sobretot pel que fa a la reducció de la jor-

ARKIU / EFE

nada laboral: l'anomenada "lleï d'incitació" ha acabat tot just els tràmits parlamentaris, i falten dos anys perquè es comenci a aplicar. Jospin repeteix que inscriu la seva acció al llarg de la durada de la legislatura –cinc anys, si no hi ha interrupcions–, i els cicles econòmics no solen durar tant.

En segon lloc, la contestació provinent de l'esquerra de l'esquerra: les noves lleis sobre la nacionalitat i la immigració han eliminat l'esperança de molts francesos que l'arribada al govern de la coalició capitanejada pel Partit Socialista modificaria substancialment els termes del debat sobre unes qüestions tan sensibles a França. Això, sumat al deteriorament del clima en el sector de l'ensenyament i les crítiques a l'entusiasme amb què Jospin ha acabat apostant per l'euro, alimenta uns gèrmens de protesta que no trigaran a emergir.

I si des de la talaia del palau de Matignon Lionel Jospin mira cap a la dreta, el panorama és també preocupant. La *debâcle*, l'ensorrament de l'oposició parlamentària poden resultar còmodes per al govern, a curt termini; poden atreure la major part de l'atenció de les càmeres i deixar en un segon terme el seguiment mediàtic de l'executiu. Però, a termini mitjà, la descomposició i la lluita a ganivetades en les dues grans formacions de la dreta republicana amplifiquen les possibilitats que sigui el Front Nacional qui acabi articulant el discurs de la dreta. La prova es pot trobar en les quatre regions en què UDF i RPR han pactat amb els homes de Le Pen i Bruno Mégret. La carta del FN es pot girar contra els hereus dels qui la van utilitzar en el passat per debilitar la dreta clàssica.

La situació, ara com ara, és aquesta: un govern que reïx, en línies generals, davant la impotència de l'oposició parlamentària i el creixement de la protesta per tots dos extrems. Un marc relativament confortable perquè Jospin pugui llançar-se a velocitat de creuer cap al 2002, quan s'acaben la legislatura –si no hi ha cap altra dissolució– i el mandat del president de la República. Quatre anys durant els quals, entre més coses, l'euro entrarà en vigor, s'haurà reduït la durada legal del treball i la promesa governamental de modernitzar les institucions i la vida política haurà d'haver-se concretat en alguna cosa.

Tot plegat, i més enllà del "mètode Jospin", bones raons per a fer gala d'una certa modèstia.

Jordi Ferrerons

L'arribada de Jospin a la presidència de l'executiu va coincidir amb l'inici de l'onada de creixement comuna a la resta de països occidentals. Aquest fet ha contribuït a la percepció positiva que els francesos tenen de la seua gestió.